

Etzait antziko echaburuko
 Zumardi eta larrañak,
 Non igandero zuten billera
 Echekoandre zuzenak,
 Pozez begira nola jostatzen
 Ziran biotzeko aurrak.

Eta gero an soro ertzeko
 Udare, sagar, maastiak;
 Pikuak eta kerez anpollak
 Chingarra beziñ gorriak;
 Usai oneko belarrak eta
 Pinpilipausa churiak.

¡Zenbat zorigaitz nere eche churi
 Polita utzi ezkerok!
 ¡Nork lezakean egiñ egaaka,
 Itsas zabala igaro,
 Eta antziñako kabi chuloan
 Egiñ lo berri berriro!

Fedea epel, Esperantzik ez,
 Iskinka Karidadea,
 Bene benetan diot esaten,
 Nere amacho maitea,
 Orko taloa emengo ogia
 Baña dala askoz ohea.
 ¡¡Eskarmenturik ez duten aek
 Sinistu nai ez ordea...!!

OTAEGI-KO KLAUDIO.

EGUZKIYAREN SARRERA.

(PREMIADA CON *mencion honorífica*)

Eguzkiyak makurka
 mendiyen atzean,
 gordetzen du argiya
 illuna-bartzean;
 urre disdirak gero
 itsasperatzean,
 eta goiyak tinta fin
 politak artzean,
 tristura bat sentitzen
 baita biotzean.

Egunari indarrak
 zaizkanean iltzen,
 tristuraz dira gauza
 guziyak umiltzen;
 loreak joaten dira
 makurka muiskiltzen,
 micheletak urrezko
 egochoak biltzen,
 eta chori chikien
 kantubak isiltzen.

Negarti ikusten da
mugitzen ibaiya,
triste errekachoa,
tristeturik goiya;
mur mur iturchuloko
ur kristal garbiya,
paltatzen zaiolako
zeruko argiya,
eta illun ta triste
itsaso aundiya.

Zabalde igaroak
ainbeste naspilla,
galtzen du egunazko
mur mura ta bulla;
saguzarrak irteten

dira jankai billa,
aitzen da ermitako
Ai-Mari eskilla,
eta ichuran dena
gelditzen da illa.

Ontan izar zeruban
barrenen z udenak,
dis dis azpiyan dira
azaldutzen denak;
eta sarri, guk aruntz
begira gaudenak,
nairik gerenganatu
indar galdu lenak,
lotan jartzen ditugu
nekeakin penak.

RAMON ARTOLA.

